

Hồi 8

CÔNG LỰC THÔNG HUYỀN

ở Lưu Hương cũng đứng dậy, vòng tay cười nói:

—Xin thứ lỗi, thứ lỗi ! Lần sau nếu tại hạ có đâm đầu vào tường đá, nhất định sẽ gõ trước.

Chẳng ngờ Hoa Kim Cung kéo chàng lại, mắt liếc tựa như có nét cười:

—Hương soái định bỏ đi à ? Chẳng phải đến tìm ta sao ?

Sở Lưu Hương thực chẳng dám nhìn gương mặt ẩn nét cười ấy, càng không dám để mắt đến thân thể không mảnh vải kia, chàng thực không biết nhìn chỗ nào mới được, đành gượng cười nói:

—Đương nhiên là đến tìm phu nhân...

Chàng chưa nói dứt lời, Hoa Kim Cung đã chồm đến, cười khúc khích:

—Tiểu huynh đệ, ta đã biết trước sớm muộn gì ngươi cũng không dẫn được mà tìm đến ta, biết ngay ngươi chẳng phải người đứng đắn mà. Kể như ta xem trọng đôi mắt chết người của tiểu huynh đệ, tí tí đây ưng chịu một lần vậy.

Thân mình của Hoa Kim Cung nhể nhại mồ hôi, tuy thơm nồng mùi dầu thơm và phấn nhưng cũng không che được một chút mùi hôi.

Lần đầu tiên trong đời Sở Lưu Hương, chàng cảm thấy nếu như mũi bị nghẹt còn đỡ hơn. Chàng vội đưa tay đẩy ra, chẳng may vô ý chàng lại đẩy trúng một vật mềm như bông.

Hoa Kim Cung lại cười khanh khách:

—Bàn tay của huynh đệ chẳng hiền chút nào...

Sở Lưu Hương chẳng dám cự cựa, sượng sùng nói:

—Tại hạ vốn có ý tìm phu nhân, nhưng bây giờ dù không muốn đi cũng không xong.

—Tại sao ?

—Chẳng lẽ phu nhân không thấy tại hạ bị Tiết Bảo Bảo ném vào đây sao ? Bây giờ y đã biết tại hạ ở đây, chỗ này lại bị một lỗ hổng lớn, ngộ nhờ bị kẻ khác trông thấy chúng ta, nhất là Thi cử nhân...

—Ta không sợ.

—Nhưng nếu Tiết Bảo Bảo quay lại phá hoại thì sao ? Như vậy thì thực mất hứng, phu nhân cũng biết, người như Tiết Bảo Bảo thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Lúc này Hoa Kim Cung mới buông tay, bực bội nói:

—Gã điên ấy, đồ ngốc...

Sở Lưu Hương lúc này thở phào, chàng hỏi lại:

—Y có đúng là ngốc chẳng ? Ngốc làm sao luyện được một thân võ công như thế ?

Hoa Kim Cung đáp:

—Từ nhỏ hẳn đã chịu lép vế đại ca hẳn, đại ca lúc nào cũng chê hẳn không ra gì, người ta bảo rằng hẳn luyện võ đến phát điên, riêng ta nghĩ chắc gã vì tức mới phát điên.

Sở Lưu Hương im lặng một lúc, thở dài nói:

—Nếu đại ca nổi danh quá, kẻ làm em thường chịu thiệt thòi.

Hoa Kim Cung đột nhiên nắm chặt tay Sở Lưu Hương, chàng giựt mình tưởng như bao nhiêu mồ hôi cũng toát ra hết, rất may Hoa Kim Cung không làm gì khác, chỉ liếc nhìn chàng:

—Huynh đệ sẽ trở lại chứ ?

Sở Lưu Hương ho khan hai tiếng:

—Đương nhiên.

—Ngày mai, ngày mốt, ta nhất định... sẽ...

Đột nhiên Sở Lưu Hương đứng phắt dậy nói:

—Có người đến nữa kìa, tại hạ phải đi gấp...

Chưa nói dứt câu, chàng đã chuồn ra ngoài, trốn đi thực mau. Cũng may chàng bỏ đi gấp, bằng không sẽ gặp rắc rối to.

Chàng vừa trốn ra, thì thấy mấy chục người chạy đến, kẻ mang đèn lồng, người vác đao thương, đi đầu là một lão gia phốp pháp cao lớn, trên mình chỉ mặc chiếc quần đùi, trong tay lão cũng cầm đơn đao. Trông lão giận dữ, mặt đỏ kè, nộ khí xung thiên vừa quơ đao vừa nói lớn:

—Ai đập chết đạo hoa tặc kia, ta thưởng một trăm lượng, nhất định chớ để gã trốn thoát !

Tuy Sở Lưu Hương bị gán cho tội danh «đạo hoa tặc», nhưng chàng cũng không trách lão.

Bởi lão thực đáng tội nghiệp, chẳng những cưới nhầm một cô con dâu, mà còn nhầm cả vợ, trong nhà có hai nữ nhân như thế, chưa làm lão tức chết cũng còn may.

Nhưng làm thế nào lão biết nơi đây có «đạo hoa tặc» ?

Không lý gã gốc kia đi báo cho lão biết ?

Sở Lưu Hương càng lúc càng cảm thấy gã gốc kia thêm phần nguy hiểm, rất đáng để ý...

----o0o----

Tuy Sở Lưu Hương đã đến Tùng Giang Phủ nhiều lần, nhưng chàng vẫn chưa thuộc hết mọi ngõ ngách, đi lòng vòng hết một buổi chàng mới tìm được hẻm Thanh Y.

Sở Lưu Hương vừa đến thì thấy ngay Nhóc trọc đầu đang ngồi xồm ăn bánh rán mè bên cạnh một trụ đá cột ngựa, đôi mắt to tròn của gã lác liên đảo quanh trong bóng tối. Thế nhưng mãi đến khi Sở Lưu Hương đến sát bên, Nhóc trọc đầu mới nhìn thấy chàng, gã giựt mình đánh rơi mất chiếc bánh. Sở Lưu Hương đưa tay bắt lấy chiếc bánh đưa lại cho Nhóc trọc đầu, cười nói:

—Cả ngày nay chắc người chưa được cơm nước gì, đợi hôm khác nhất định ta sẽ dắt người đi ăn bù, người thích ăn thứ gì ?

Nhóc trọc đầu nhìn chàng đầy vẻ ngưỡng mộ:

—Tiểu diệt chẳng cần ăn gì cả, chỉ muốn học được phân nửa bản lãnh của đại thúc thì đã mãn nguyện lắm rồi.

Sở Lưu Hương vỗ vai gã:

—Có muốn học cũng phải ăn trước, bất kể ai có tài giỏi cách mấy cũng cần phải ăn mới được.

Chàng đảo mắt một vòng, lại hỏi:

—Người tìm được chưa ?

Nhóc trọc đầu ưỡn ngực bảo:

—Đương nhiên là tìm được, là căn nhà phía trước có treo cái lồng đèn nhỏ đó.

Gã nuốt hết bánh trong miệng, mới nói rõ ràng hơn:

—Nội trong con hẻm này chỉ có nhà của họ là mới dọn đến, mà chỉ có hai vợ chồng trẻ, đến a hoàn cũng không có, vợ hình như là người vùng này, còn nam nhân kia có khẩu âm phương bắc.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Họ có nhà chẳng ?

—Nghe nói cặp vợ chồng này cũng đóng cửa ở trong nhà cả ngày, chẳng thấy ra ngoài mua đồ ăn, càng không nói chuyện với ai, nhưng lúc nãy có người đến tìm họ.

—Vậ à ? Là người như thế nào ?

—Là một lão bà tóc bạc trắng, nhưng trông còn rất minh mẫn, chỉ có điều bà có vẻ hoang mang, trên đường đến đây cứ quay đầu ra sau xem xét, chùng như sợ có ma sau lưng.

Sở Lưu Hương mắt sáng lên, vội hỏi:

—Lão bà... bà đến lúc nào ?

—Lúc lão bà đến, tiểu điệt mới bắt đầu ăn bánh, đến giờ hết tám cái rồi.

Nhóc trọc đầu chùi miệng, cười hi hi:

—Tiểu điệt ăn bánh rán giống như ăn đậu tằm, mau hết lắm.

—Bà còn trong nhà ?

—Nãy giờ chưa thấy ra.

Nhóc trọc đầu chưa nói xong, Sở Lưu Hương đã phi thân lườn vào căn nhà kia.

-----o0o-----

Ngôi nhà này rất phổ thông như bao nhiêu căn nhà khác, trong ngôi vườn con có trồng hai cây quế, trời thu đã quá nửa, quế hoa đang nở rộ, tỏa lan trong không khí một màn hương dịu nhẹ.

Trong nhà có ánh đèn nhưng cửa sổ đóng cả. Trên khung cửa sổ có bóng một nữ nhân búi kiểu tóc khá già, đang cúi đầu ngồi cạnh bàn, tựa như đang viết chữ, lại giống như đang thêu thùa.

Đến nước này, Sở Lưu Hương mặc kệ có vô lễ hay không, chàng đẩy mạnh cửa bước vào, khiến người ngồi trong nhà vốn đang ăn cơm, bị giật mình đến đánh rơi chén bể tan.

Người ấy mình áo xanh váy vải thô, tóc bạc trắng, rõ ràng là má Lương.

Sở Lưu Hương cười nói:

—Quả nhiên là lão mẫu.

Má Lương ôm ngực hụt hơi nói:

—Làm tôi hết hồn, cứ tưởng là cường đạo, chẳng ngờ lại là công tử, chẳng biết sao hôm nay công tử lại rảnh đến đây ?

—Tại hạ đang tính hỏi tại sao lão mẫu có mặt ở đây ?

Sở Lưu Hương đảo mắt một vòng liền nhìn thấy trên bàn có ba bộ chén đĩa.

Má Lương cố nở nụ cười:

—Đúng ra tôi không rảnh, nhưng đã mấy ngày chưa gặp bọn chúng nên tôi cũng nhớ.

Sở Lưu Hương mục quang sáng ngời nhìn quanh phòng, sau đó trở lại nhìn má Lương đăm đăm:

—Bọn chúng là ai ?

—Con gái và con rể tôi...

Sở Lưu Hương cười nhạt:

—Tại hạ muốn gặp họ.

Chẳng ngờ má Lương không cự tuyệt, lập tức lớn tiếng gọi:

—Đại Ngưu, Tiểu Châu, mau ra đây, có khách đến này !

Từ nhà trong quả nhiên có một nam một nữ bước ra, cả hai đều tỏ vẻ bất mãn, miệng đang lẩm nhẩm:

—Khuya rồi, sao chẳng để cho người ta ngủ ?

Sở Lưu Hương giật mình.

Hai người này tuổi tuy khá trẻ, nhưng nữ thì cao lớn mập mạp như trâu, nam thì nhìn đần độn thô kệch, nào có giống phường hát xướng.

Má Lương cười bảo:

—Vị công tử này muốn gặp các người, chắc là biết các người nghèo quá nên muốn đến giúp đỡ, còn không mau qua đây vậ đầu tạ ơn.

Hai người trẻ tuổi vội vã quì sụp xuống, lại còn đưa tay ra xin tiền.

Sở Lưu Hương quả là dễ khóc dễ cười, đành thò tay vào bọc lấy ngân lượng ra cho, miệng nói mấy câu mà chính chàng cũng không rõ mình nói gì. Chàng kiếm cớ thoát thân, chuồn ra khỏi cửa.

Má Lương đóng cửa xong, trở vào nhà cất tiếng cười khanh khách:

—Sở hương soái kỳ này kể như bị một vố đau.

Nữ nhân kia vừa đếm bạc, vừa cười:

—Vừa lượng vừa đĩnh, tổng cộng là mười hai, chẳng ngờ vị đạo soái này cũng có lúc phải bó tay.

Má Lương leo lên bàn, gõ vào trần nhà, nói:

—Thiếu gia, tiểu thư xuống đi, y đã đi rồi.

Qua một lúc, tấm bản gỗ trên trần nhà được gỡ ra, có hai người trước sau nhảy xuống, nữ nhìn rất xinh đẹp, thanh tú, mới nhìn đã biết là một vị thiên kim tiểu thư, nam trông càng rạng rỡ, hầu như so với nữ nhân còn vượt trội hơn.

Nụ cười của nam nhân kia rất ôn nhu, vừa nhảy xuống y đã cười bảo:

—Hôm nay cũng nhờ má Lương, tiểu sinh chẳng biết làm sao cảm tạ lão mẫu.

Y phát âm giọng kinh thành, nghe tiếng thanh vang như hoàng anh.

Má Lương cười híp mắt:

—Chỉ cần thiếu gia sau này đối đãi tử tế với tiểu thư tôi, thì kể như trả ơn lão bà này.

Người trẻ tuổi dịu dàng nhìn thiếu phụ đứng bên, êm giọng nói:

—Dù lão mẫu có bảo tiểu sinh xử tệ với nàng, tiểu sinh cũng chẳng làm được.

Thiếu phụ ửng đỏ mặt, hứ nhẹ:

—Má Lương coi cái miệng này ngọt ghê !

Gã nam nhân trông đần độn kia bỗng cười nói:

—Thiếu gia mà không có miệng ngọt, chắc gì tiểu thư một lòng một dạ theo thiếu gia.

Má Lương trừng mắt nhìn gã, nhưng cũng bật cười.

Người trẻ tuổi ho khan hai tiếng:

—Lần này tuy trốn được, nhưng chỗ này chẳng phải ở lâu được nữa.

Thiếu phụ nói:

—Đúng vậy, vị Sở hương soái ấy thực chẳng phải tầm thường, chẳng trách người giang hồ đều nói chuyện gì cũng khó qua mắt y được.

Đột nhiên có người cười nói:

—Đa tạ cô nương ngợi khen, tại hạ chẳng dám nhận danh ấy...

Trong nhà mọi người đồng biến sắc.

Má Lương ghen giọng:

—Ai... ai đó ?

Thực sự bà không cần hỏi, cũng biết là ai, chỉ thấy cửa lại bị đẩy ra, một người cười hi hi đứng ngay ngưỡng cửa, chẳng phải Sở Lưu Hương thì là ai ?

Người trẻ tuổi kia giậm chân một cái, thân mình phóng ngang tung ra hai cước liên hoàn, nhắm vào ngực Sở Lưu Hương, y sử dụng công phu «đàm thoái» của chính tông bắc phái. Thường nghe «Nam quyền Bắc cước», người luyện võ theo bắc phái, cước lực không yếu, nhưng muốn tung liên hoàn cước chẳng phải dễ. Bởi vì công phu phần cước bộ chủ yếu nhắm vào hạ bàn vững chắc, do đó thể «uyên ương cước» linh hoạt, nhẹ nhàng kia trở nên một trong những loại cước khó luyện nhất.

Cước bộ của y kể như thuộc hạng khá, rất tiếc người y gặp là Sở Lưu Hương.

Vừa phóng chân đá lên, y đã cảm thấy huyết Độc Tị nơi đầu gối tê đi, thân hình té xuống đất, cũng chẳng nhìn thấy rõ Sở Lưu Hương xuất thủ ra sao.

Thiếu phụ vội chạy đến ôm chầm lấy y, run giọng hỏi:

—Y... y đã thương chàng ư ?

Người trẻ tuổi nghiêng răng, lắc đầu gằn giọng nói:

—Y đã đến thì tuyệt đối không thể để cho y đi.

Sở Lưu Hương cười:

—Tại hạ tìm hai vị đã lâu bây giờ mới gặp, hai vị có muốn tại hạ đi cũng không được.

Thiếu phụ nói:

—Chúng ta không quen biết nhau, các hạ tìm đến đây để làm gì ?

—Hai vị tuy không nhận ra tại hạ, nhưng tại hạ nghe đại danh hai vị đã lâu, nhất là vị Diệp tướng công này, chốn kinh thành các vương tôn công tử ai mà không biết Diệp Thịnh Lan văn võ toàn tài, sắc nghệ song tuyệt.

Sở Lưu Hương vừa khen «văn võ toàn tài», song phía dưới lại thêm bốn chữ «sắc nghệ song tuyệt», nhất là dùng cho một nam nhân thực là đau !

Sắc mặt Diệp Thịnh Lan ửng đỏ ngay.

Tuy nhiên thiếu phụ kia cười nhạt:

—Phải đấy, chàng thuộc phường xướng ca, nhưng họ cũng là người, vả lại hát xướng cũng đỡ hơn cường đạo.

Sở Lưu Hương thở dài:

—Nếu một người đã có lòng yêu ai thì đích thực kẻ khác chẳng nên xen vào, chỉ có điều sao cô nương chẳng chịu làm người, lại đòi làm quý ?

Thiếu phụ biến sắc mặt:

—Các hạ nói gì ? Ta không hiểu !

Sở Lưu Hương nói đều đều:

—Sự việc đã đến nước này, chỉ e Thi cô nương muốn giả không biết cũng không được.

Thân hình hiếu phụ chao đi, lui ra sau vài bước:

—Thi cô nương ? Ai là Thi cô nương ? Ta không biết người ấy.

—Thi cô nương là con gái Thi cử nhân, họ Thi tên Nhân, nàng yêu một người trẻ tuổi tên là Diệp Thịnh Lan, chỉ hiềm nỗi Thi cử nhân phụ phụ không hiểu nỗi lòng con gái, lại đem nàng hứa gả cho Tiết gia nhị công tử. Song vị Thi cô nương này vương tư tình quá sâu, chỉ còn cách giả chết để tránh hôn sự, nhưng nếu người chết đi cũng phải còn xác, do đó nàng lấy thi thể của một vị Thạch Phụng Vân cô nương để thay thế.

Má Lương trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương, lúc này đột nhiên bà la to:

—Không sai, công tử nói đúng cả, đây là Thi cô nương của già này, công tử muốn sao đây ?

Thi Nhân cầm chặt tay Diệp Thịnh Lan, gằn giọng nói:

—Các hạ đừng hòng bắt ta về nhà, trừ phi giết ta đi.

Diệp Thịnh Lan cũng lên tiếng:

—Tốt nhất là hãy giết tôi trước !

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

—Tại hạ đã nói rồi, tình cảm của con người chẳng ai ép buộc được...

Thi Nhân nói:

—Vậy tại sao các hạ xen vào chuyện của chúng tôi làm gì ?

Má Lương nói chen vào:

—Từ lúc Thi cô nương chưa đến hai tuổi đã ở với già này, so với con ruột của già còn thân hơn, ta không thể nào để cho nó phải lấy một người, mà lại thương một người khác, đau khổ cả đời ! Kẻ nào gây đau khổ cho Nhân nhi, ta quyết không dung thứ !

Bà dăm dăm nhìn Sở Lưu Hương, gằn giọng:

—Do đó già này khuyên công tử chớ nên xen vào chuyện này, bằng không...

Sở Lưu Hương ngắt lời má Lương:

—Tại hạ không bắt buộc Thi cô nương phải về nhà, càng không có ý phân ly cả hai người, tại hạ cần tìm gặp cô nương chẳng qua vì muốn chứng thực cô chưa chết.

Má Lương hỏi lại:

—Công... công tử không có ý gì khác ư ?

—Trừ việc ấy ra, tại hạ chỉ muốn xin một chén rượu mừng chung vui với họ.

Má Lương sững người chốc lát, vẻ mặt tỏ ra có chút ân hận, mấy lần bà muốn nói điều gì xong rồi lại thôi, cũng chẳng rõ bà định nói gì. Lúc này Diệp Thịnh Lan cùng Thi Nhân cùng bước đến vái tạ Sở Lưu Hương, khi họ ngừng đầu lên thì chàng đã biệt dạng.

Chỉ nghe tiếng Sở Lưu Hương từ xa vọng lại:

—Canh ba đêm mai, hẹn nơi đây gặp lại...

Nói đến chữ cuối cùng, thanh âm đã hút xa đến đầu hẻm.

Má Lương thở dài một hơi, lẩm bẫm:

—Nếu biết trước Sở hương soái thấu hiểu nhân tình như thế, ta đâu cần giữ vị Thạch cô nương kia lại để uy hiếp y làm chi !

Diệp Thịnh Lan chớp mắt, cười nói:

—Đã lỡ sai rồi, tại sao không «mượn sai làm sai» ?

—Thế nào là «mượn sai làm sai» ?

—Lão mẫu hãy mời vị Thạch cô nương ấy đến đây chờ Sở hương soái, hương soái đã giúp đỡ chúng ta, chúng ta há chẳng chu toàn cho y được sao ?

Thi Nhân bỗng thở ra:

—Y giúp được chúng ta, cũng mong y sẽ giúp được người khác nữa.

-----o0o-----

Hiện tại Sở Lưu Hương còn sót một nghi vấn:

Thi Nhân rõ ràng không chết, thế tại sao Tả Minh Châu có thể mượn hồn Thi Nhân mà sống lại ?

Cái chết của Tả Minh Châu hoàn toàn là thật, không giả chút nào !

Trương Giản Trai là bậc nhất đại danh y, ít nhất phải phân biệt được người sống hay chết ! Tiên sinh đã xác định Tả Minh Châu đã chết, thì cô chẳng thể sống lại được.

Câu hỏi này thực khó trả lời, nhưng Sở Lưu Hương không gập, chùng như chàng đã có một cách giải thích nào khác.

Nhóc trọc đầu đòi đãi chàng ăn bánh chiên, húp sữa đậu nành, thế là chàng đi với gã.

«Đãi khách» vốn là một việc làm sảng khoái, người có thể đãi khách vẫn thoải mái hơn người chờ được mời, điều lạ hơn nữa là người càng nghèo lại càng thích đãi khách.

Nhóc trọc đầu rất vui, như thể muốn mang hết bánh chiên và sữa đậu trong tiệm ra, gã luôn miệng bảo Sở Lưu Hương ăn thêm.

Lúc này trời chưa sáng, phía đông chỉ mới hiện lên một màu sáng trắng nhạt.

Lúc Sở Lưu Hương uống tô sũa đậu thứ hai, Tiểu Hỏa Thần và Nhóc mặt rỗ cũng vừa tìm đến, sắc diện cả hai đều rất lo lắng, khẩn trương. Nhóc mặt rỗ cứ lo ngó chung quanh, như sợ có người theo dõi. Tiểu Hỏa Thần vừa ngồi xuống liền hạ thấp giọng nói:

—Đêm qua lại xảy ra hai chuyện lớn.

Sở Lưu Hương:

—Chuyện gì ?

Tiểu Hỏa Thần đáp:

—Hai việc này đều xảy ra tại Tiết gia trang...

Nhóc mặt rỗ nói:

—Mấy thanh bảo kiếm của Tiết Y Nhân đã mất tích !

Tiểu Hỏa Thần nói:

—Người của Tiết gia trang, đến đầu bếp cũng biết vài đường kiếm, gia đình gác trang viện càng khỏi nói, toàn là cao thủ, mà kẻ cắp này có thể nhập xuất tự do, còn mang theo bảo kiếm đã cất kỹ của Tiết Y Nhân. Chưa tính đến thứ khác, nội phần khinh công và đảm lượng của y cũng đã phi thường.

Tiểu Hỏa Thần vừa nói vừa mở to mắt nhìn Sở Lưu Hương như dò xét.

Sở Lưu Hương bật cười:

—Đúng vậy, người có được mức khinh công như thế không nhiều, nhưng việc này ta đã biết rồi.

Tiểu Hỏa Thần chưng hửng, như quên cả hít thở.

Nhóc mặt rỗ lấp bắp:

—Hương... Hương soái, làm sao Hương soái biết được ?

Sở Lưu Hương điềm đạm nói:

—Người đầu tiên biết bảo kiếm bị mất, dĩ nhiên là người trộm kiếm...

Chàng cố ý ngưng lại, chỉ thấy Tiểu Hỏa Thần và Nhóc mặt rỗ sắc diện tái đi, lại lén liếc nhau hội ý, hiển nhiên cho rằng Sở Lưu Hương là người trộm kiếm.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói tiếp:

—Nhưng ta biết được việc này là do Tiết Y Nhân đích thân kể lại.

Nhóc mặt rồ thờ phào:

—VẬY THÌ CHẴNG TRÁCH HƯƠNG SOÁI BIẾT SỚM HƠN CHÚNG ĐỆ.

Sở Lưu Hương hỏi:

—Còn chuyện thứ hai ?

Tiểu Hỏa Thần càng hạ giọng hơn:

—ĐÊM QUÁ CÓ THÍCH KHÁCH ĐẾN TIẾT GIA TRANG.

Sở Lưu Hương cũng cảm thấy bất ngờ, chàng nhú mày hỏi:

—THÍCH KHÁCH Ừ ? ĐỊNH GIẾT AI ?

—TIẾT Y NHÂN !

Sở Lưu Hương chậm rãi đưa tay lên, bắt giác lại sờ vào mũi.

Tiểu Hỏa Thần nói:

—TIẾT Y NHÂN ĐƯỢC XƯƠNG LÀ THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT KIẾM KHÁCH, VẬY MÀ CÓ KẼ CẢ GAN ĐI HÀNH THÍCH Y, QUẢ LÀ CÓ MẬT LỚN HƠN MẬT HỔ.

Tiểu Hỏa Thần vừa nói vừa len lén liếc nhìn Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương lại phì cười:

—TIỂU HUYNH ĐÃ NGHI KẼ ẤY LÀ TA, SAO KHÔNG NÓI THẰNG RA ?

Tiểu Hỏa Thần đỏ mặt:

—TIỂU ĐỆ NGHE NGƯỜI CỦA TIẾT GIA TRANG NÓI, HỌ CÓ TỔNG CỘNG NĂM MƯƠI BỐN NGƯỜI, CHẴNG NHỮNG KHÔNG BẮT ĐƯỢC THÍCH KHÁCH, MÀ ĐẾN THÂN HÌNH DIỆN MẠO CỦA Y CŨNG CHẴNG NHÌN RÕ, CHỈ NGỬI THẤY MỘT MÙI HƯƠNG NHẹ, VÌ VẬY TIỂU ĐỆ TƯỞNG... TƯỞNG RẰNG...

Sở Lưu Hương cười:

—TƯỞNG SAO ?

Tiểu Hỏa Thần cười gượng gạo:

—TRỪ HƯƠNG SOÁI RA, TIỂU ĐỆ KHÔNG NGHĨ RA MỘT NGƯỜI THỨ HAI CÓ THỂ CÓ KHINH CÔNG CAO VÀ ĐẢM LƯỢNG LỚN NHƯ VẬY.

Sở Lưu Hương cười trừ:

—ĐỪNG NÓI TIỂU HUYNH CHẴNG NGHĨ RA, TA CŨNG CHẴNG NGHĨ ĐƯỢC LÀ AI.

Nhóc mặt rồ nói:

—Hiện giờ Tiết Y Nhân tin chắc hai việc này đều do Hương soái gây ra, nên từ lúc canh ba trở đi, ông đã phái rất nhiều người chia ra khắp nẻo đi tìm Hương soái, lại mai phục cả bên ngoài «Trích Bôi Sơn Trang».

Tiểu Hỏa Thần nói:

—Cả vùng nội ngoại thành chỉ có bấy nhiêu, nếu Hương soái không mau nghĩ kế đối phó, chỉ e không chóng thì chày cũng bị họ phát hiện.

Nhóc trọc đầu bồng đập bàn, lớn tiếng:

—Nghĩ kế à ? Kế gì ? Không lý bảo Hương soái ẩn trốn, hay bỏ chạy ?

Tiểu Hỏa Thần sa sầm nét mặt:

—Mi chớ nói nhiều... Hương soái, Tiết Y Nhân tuy chưa chính thức nhận đồ đệ, nhưng các gia đình tay chân của ông đều được huấn luyện, kiếm pháp không thấp, nội trên dưới toàn bộ gia trang tính có bảy trăm tám chục tay kiếm, đến như phái Hoàng Sơn cực thịnh nhất hiện nay, cũng không dám gây hấn với Tiết gia trang, Hương soái nhọc thân đối chọi với họ làm gì ?

Sở Lưu Hương cười:

—Đa tạ hảo ý của tiểu huynh, chỉ tiếc là việc đã đến nước này, ta muốn trốn cũng trốn không xong.

Đột nhiên có tiếng cười lạnh:

—Người cũng thông minh đấy, đến nước này mà người còn muốn trốn mới là chuyện lạ.

----o0o----

Chỗ bán sữa đậu nành là một cái chòi tre dựng bên góc đường, câu nói vừa dứt, chỉ nghe «ầm» một tiếng, nóc chòi tre bị tốc lên.

Mười mấy người mình mặc khinh trang màu đen đồng loạt đáp xuống, trong tay mỗi người đều có kiếm, thân thủ chẳng tầm thường chút nào.

Tiểu Hỏa Thần biến sắc, trở tay cầm chiếc ghế đầu ném ra, ghế không nặng nhưng chưởng lực không nhẹ.

Nào ngờ hắc y nhân đứng đầu chỉ đưa mũi kiếm điểm nhẹ, bèn đẩy ngược chiếc ghế trở lại, kinh lực mạnh hơn lúc ghế bị ném ra, suýt đụng trúng Tiểu Hỏa Thần.

Tô sữa đậu trên bàn bị vỡ nát vụn.

Hắc y nhân giận dữ nạt:

—Tiểu Hỏa Thần, ta coi ngươi như bằng hữu, mới hỏi thăm tin tức Sở Lưu Hương, ngươi không nói thì thôi, lại còn bán rẻ bọn ta, đi báo cho họ Sở biết.

Giữa tiếng nạt lớn, đã thấy hai, ba mũi kiếm bay đến Tiểu Hỏa Thần.

Sở Lưu Hương đột nhiên vươn mình đứng dậy, những người phóng kiếm giựt mình vội lui lại vài bước, nào ngờ Sở Lưu Hương chỉ vỗ vai Nhóc trọc đầu mỉm cười:

—Sữa đậu ngon lắm, trước khi ta rời nơi đây nhất định phải trở lại uống lần nữa.

Nhóc trọc đầu dù đã sợ tái mặt, nhưng cũng cố cười:

—Được ! Lần tới vẫn là tiểu diệt đái thúc thúc !

Sở Lưu Hương lắc đầu:

—Lần tới đến phiên ta.

—Không được, tiểu diệt chỉ đái được sữa đậu, thúc thúc muốn đái thì phải mua rượu cho tiểu diệt.

Cả hai đối qua đáp lại, chững như chẳng coi đám hắc y kiếm thủ ra gì.

Hắc y nhân đứng đầu giận dữ hét lớn, xuất kiếm nhanh như chớp.

Các kiếm thủ còn lại cũng lập tức vung kiếm tấn công, nhóm người này chẳng những kiếm pháp nhanh nhẹn, mà bộ vị xuất thủ phối hợp rất khéo, không chút sơ hở.

Chỉ nghe tiếng kim khí chát chúa vang lên, những thanh kiếm choảng nhau, Sở Lưu Hương bị bao vây trong vòng kiếm quang, chẳng biết dùng thân pháp gì đã biến mất.

Hắc y nhân thất kinh vội thoái lui, thu kiếm hộ thân.

Từ trên nóc chòi vọng xuống tiếng cười, thì ra Sở Lưu Hương đã phóng lên đấy, đang mỉm cười nhìn nhóm kiếm thủ:

—Các ngươi chưa phải đối thủ của ta, mau dẹp kiếm, dắt ta đi gặp Tiết trang chủ là hơn.

Cả nhóm kiếm thủ nhao nhao đòi xông đến, song đều bị người cầm đầu ngăn lại, y trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương:

—Người dám đi gặp chủ nhân chúng ta ?

Sở Lưu Hương cười:

—Có gì không dám ? Không lý Tiết trang chủ ăn thịt người ư ?

----o0o----

Trời đã sáng.

Sở Lưu Hương điem nhiên đi phía trước, mặt tươi rói, thần sắc rất sáng khoái, nhìn chàng chẳng ai biết là cả đêm chàng chưa ngủ, càng không ngờ rằng dám người đi phía sau có thể đâm vào lưng chàng bất cứ lúc nào.

Nhóm người theo sau chàng mỗi lúc một nhiều, người ở nhiều nẻo khác nhau cùng nhập lại, mọi người đều bàn tán chẳng hiểu họ Sở tại sao lại cả gan theo họ về Tiết gia trang. Có kẻ cho rằng chàng chắc giống như nhị trang chủ, đầu óc có bệnh.

Tiểu Hỏa Thần, Nhóc trọc đầu, cùng Nhóc mặt rổ cũng theo sau xa xa, thấy vẻ ung dung tự tại của Sở Lưu Hương, cả ba cũng không đoán được chàng định làm trò gì, chỉ đổ mồ hôi lo sợ dùm chàng.

Tiết gia trang là nơi long đàm hổ huyết, Tiết Y Nhân kiếm pháp càng đáng sợ hơn, phen này Sở Lưu Hương đi vào, chẳng biết có còn sống bước ra chăng ?

Tiểu Hỏa Thần vừa đi vừa ra dấu tay, thế là đệ tử Cái bang khắp nơi cũng dần dần tụ tập theo sau.

Cũng may lúc này trời vừa sáng, khách bộ hành trên đường không nhiều, hàng quán hai bên cũng chưa mở cửa. Lúc họ đến Tiết gia trang, Tiết Y Nhân chẳng ra nghinh tiếp, ông đang ngồi ở hậu viên nhắm mắt dưỡng thần. Vị thiên hạ đệ nhất kiếm khách này quả không hổ là bậc đại hành gia trong giang hồ, «dĩ dật dĩ lao» bốn chữ này, không ai hiểu rõ bằng ông.

Những gì liên quan đến Sở Lưu Hương, Tiết Y Nhân đã nghe rất nhiều, giang hồ đồn đãi, gần như biến Sở hương soái thành một nhân vật huyền thoại. Tuy ông không tin những lời đồn đãi ấy, nhưng «diệu tăng» Vô Hoa, Nam Cao Vân, Thạch Quan Âm, thậm chí «thủy mẫu» Âm Cơ đều bị bại dưới tay Sở Lưu Hương, những chuyện ấy chẳng phải giả, bất luận Sở Lưu Hương dùng cách gì để thắng.

Tiết Y Nhân chưa hề có ý khinh thường Sở Lưu Hương, lúc này trong tâm ông có chút háo hức xen lẫn chút khẩn trương. Cảm giác này đã nhiều năm nay chưa trở lại với ông, do đó bây giờ ông nhất định phải tịnh tâm đợi Sở Lưu Hương đến trước mặt mới mở mắt.

Sở Lưu Hương đang mỉm cười nhìn Tiết Y Nhân !

—Hương soái đã đến !

—Tại hạ đã đến !

—Thương thế hương soái đã khỏi chưa ?

—Nhờ phước lớn, đã đỡ nhiều.

—Tốt lắm.

Tiết Y Nhân không hỏi thêm, cũng không nói thêm câu nào, ông đứng dậy khoát tay, liền có người bên cạnh dâng lên một thanh kiếm.

Kiếm rất dài, dài hơn ba, bốn tấc so với loại kiếm thường thấy trong giang hồ, kiếm đã xuất khỏi vỏ, chuôi kiếm không dính tua gì cả. Kiếm của ông chẳng phải dùng làm đồ trang sức, mà là để giết người !

Thanh kiếm bằng thép xám, song lại phát ra ánh xanh nhạt, Sở Lưu Hương tuy đứng cách vài thước cũng đã cảm thấy hơi lạnh âm u toát lên từ thân kiếm.

Sở Lưu Hương nói:

—Hảo kiếm !

Tiết Y Nhân không nói gì, chỉ hỏi:

—Hương soái dùng vũ khí gì ?

----o0o----